

Statsministeren (Madsen-Mygdal): Jeg bringer Finansudvalget min bedste Tak for den Velvillie, hvormed Statsministeriets Budget er behandlet.

Jeg skal overfor det ærede Medlem Hr. Korsgaard, der omtalte det Samraad, der er holdt vedrørende Ministeriernes Benyttelse af Automobiler, her gentage, hvad jeg har sagt overfor Udvalget: at jeg er meget villig til at drøfte med Udvalget og ogsaa eventuelt stille Forslag om en mere rationel Ordning af hele dette Spørgsmaal, hvor man naturligvis navnlig maa have de økonomiske Hensyn for Øje. Naar jeg bruger Udtrykket „rationel“ — og det er brugt af flere andre Talere her —, er det, fordi det falder naturligt i Munden, idet Forholdet ligger meget forskelligt for de forskellige Ministerier. Naar Ministre kører i Forretningsanliggender, vil det, som ogsaa det ærede Medlem Hr. Korsgaard udtalte, være urimeligt at forlange, at det skal ske paa deres egen Bekostning, selv om det naturligvis ogsaa kan finde Sted, men i den Henseende er Forholdet jo forskelligt. Der er enkelte Ministre og ogsaa enkelte Embedsmænd, der fra meget gammel Tid har haft en Statsbil stillet til Raadighed; der er andre Ministre og andre Embedsmænd, som altid kører med lejet Bil, men som selvfølgelig ogsaa maa have deres Udgifter refunderet af Statskassen, naar de kører paa Embeds Vegne, saa jeg tror, der er saa store Forskelligheder, at man ikke skal generalisere Forholdet; men hvorvidt vi i Øjeblikket er naaet netop til den Ordning, der er den rigtige, kan jeg ogsaa godt nære Tvivl om, og derfor er jeg ogsaa villig til at optage dette Spørgsmaal til en almindelig Drøftelse. Blandt andet er den af mine Kolleger, der mest har Brug for at have en Bil staaende til Raadighed til enhver Tid, maaske den, der i Øjeblikket har den mindste og den besværligste Adgang til at faa en Bil til Raadighed. Jeg tror altsaa nok, der er noget at rette dér, og er, som sagt, villig til at forhandle med Finansudvalget i saa Henseende.

Jeg maa nu sige, at naar det ærede Medlem Hr. Korsgaard talte om Tjenestemændenes Lønninger og betragtede dette som en Lønning for Ministrene, kan jeg ikke give ham Ret deri. Dette, at Ministrene har Køretøj til Raadighed og kan komme saa hurtigt frem som muligt, har Betydning for dem med Hensyn til at spare Tid, med Hensyn til at overkomme saa meget som muligt, og det er for mig det vigtigste i dette Forhold, men selvfølgelig kan det meget godt naas ved Lejebiler, det er ikke

det afgørende. Det gælder om at faa en god og tilfredsstillende Ordning, og jeg skulde tro, at en saadan Ordning meget vel kan opnaas gennem en Forhandling, som jeg gerne vil deltage i; i Finansudvalget.

Men sluttelig skal jeg endnu om dette Forhold bemærke, at der selvfølgelig ikke er noget som helst, som ønskes skjult; det egner dette Forhold sig i øvrigt heller ikke til. Der er ingen Grund til at skjule, hvad der foretages, og det vil der heller ikke blive i Fremtiden, og jeg vil altsaa, ogsaa under Hensyn hertil, være villig til at drøfte ethvert Forhold vedrørende Ministeriets Kørselsudgifter med Finansudvalget.

Jeg skal saa vedrørende den Række Forslag, der er stillet af det ærede Medlem Hr. Willesen og det ærede Medlem Hr. Axel Dam, paa Regeringens Vegne udtale, at jeg maa fraraade Vedtagelsen af disse Forslag.

Naar jeg ser paa det Ændringsforslag, der er stillet til Statsministeriets Budget, og som angaar Rejseunderstøttelser til Journalister, maa jeg sige, at man kan naturligvis nok sige; at disse Rejser kan betales af de paagældende selv eller af de paagældende Blade. Men det ligger dog nær saa at sige, at skal Journalisterne have deres hidtidige Bevilling til Rejseunderstøttelser helt strøget — den er jo betydelig nedsat, ligesom de fleste andre af den Slags Bevillinger er —, saa maa Konsekvensen deraf være, at alle Rejseunderstøttelser stryges, og den Konsekvens har de ærede Forslagsstillere ogsaa taget. Men hvis man skal gaa til at stryge alle Rejseunderstøttelser, vil det betyde, at de, der har Raad til at rejse, faar Rejserne, men alle, der ikke har Raad — jeg tænker her navnlig paa Ungdommen indenfor de forskellige Erhverv —, udelukkes fra at faa de Rejser, der kan have saa stor Betydning ikke blot for deres personlige Udvikling, men ogsaa for vort Lands erhvervsmæssige Udvikling. Men naar jeg saa ser videre ned i Rækken af Ændringsforslag — ærede foregaende Talere har beskæftiget sig med de andre Ministeriers Budgetter i Relation til disse Forslag — og kommer til Landbrugsministeriet, ser jeg, at der er en hel Række Bevillinger, man vil stryge. Jeg tør nok sige, at det er nogle af de allerbedste og mest nyttige Bevillinger, der overhovedet findes paa Finansloven, og dem foreslaar de Herrer altsaa, at vi uden videre skal stryge. Jeg skal ikke komme ind paa Enkeltheder her, for det vil være saa let at vise, hvor lidet gennemtænkte disse Forslag er. Det er ikke mere end 2 Aar siden, vi gennemgik